

RUČNÍK DO RINGU

se při boxu hází v okamžiku, kdy síly docházejí a zápas je prohraný – prostě se to vzdá. A já bych nejraději hodil ručník do ringu při psaní těchto řádek o představení Ženského amatérského spolku Homole.

Ne proto, že by se mně to nelíbilo. Naopak, seděl jsem v hledišti Jiráskova divadla a bavil se. Ne vždycky a pořád, občas pro mne nastal propad, něco se zadrhlo a musel jsem čekat, až zase přijde chvíle zdvihu a vtáhne mne do toho pozoruhodně neuvěřitelného dění na jevišti. Ta dvě slova pozoruhodně a neuvěřitelný už trochu naznačují, proč bych chtěl hodit ručník do ringu.

Ale opravdu jen trochu, nedostatečně. Snad více se k tomu dostanu, když napíšu, že prostě jen těžko a rozpačitě hledám kritéria jak tenhle fenomén zhodnotit. Tím slovem fenomén jsem se přece jen dostal blíže k jádru mého problému, jenž stojí v nadpisu: je to prostě fenomén, mimořádný výjimečný jev, jež lze potkat jenom v amatérském divadle. Je to zvláštní spojení bezostyšné – a to nemíním hanlivě, naopak: pochvalně - prezentace sebe sama v rozporu se vším, co by se patřilo, co by mělo být, co by se očekávalo. A je to učiněno s důvěrou, že tohle představení to vydrží a snese. A ono tomu tak vskutku je. Dámy ve věku rozhodně ne sextánek nastoupí, prohlásí se za sextánky – a začnou nám předvádět události „klasického“ dívčího románu, jenž vskutku představoval a představuje tak zvláštní směs, že ve mně vždycky vzbuzoval úžas, jak se tohle mohlo zrodit. A teď najednou tahle směs se začne v představení rozvíjet – nikoliv jako parodie, ale jako reálný svět oživený tou základní neuvěřitelnou pozoruhodností hereček ten svět stvořit a přitom ukázat sebou samými, že je zcela smyšlený a nesmyslný. Díval jsem se na to nevěřícně, neboť to fungovalo dokonale – byť zřejmě na samé hraně naivního umění. Ale ten zázračný fenomén tím nekončí – ono je to totiž v tom představení na jevišti řada míst divadelně velmi rafinovaných, vymyšlených a uskutečněných velmi chytře a zkušeně. A to se prolíná s tou nepředstíranou, nelíčenou skutečností hereček prezentovanou s ohromnou sebejistotou v jakýsi zvláštní tvar, v níž by jedno mělo popírat druhé, rafinovanost tu nelíčenou bezprostřednost, ale ono se to nestane. Je to milé, vtipné, vkusné, zábavné – a dokonale ženské. Myslím si, že jedině tou prezentací sebe sama mohly dámy zahrát ten nepravdivý svět dívčích románek a vdechnout mu onu tu podobu, o níž jistě lze uvažovat a hovořit z mnoha stran, ale pro niž platí především a hlavně to, že je to fenomén, který je lepší nehodnotit, neanalyzovat, leč vzít jej jako potvrzení nekonečných možností amatérského divadla - a tiše žasnout nad tím, co že a jak se to zrodilo. A že to vůbec je.

Jan Císař